

Душа словами напилась по вінця

Завжди дарує хвилини насолоди і можливість відійти від суєти літературно-мистецька сторінка «Берізка» у нашій районній газеті. Уже багато років поспіль з приємністю стежу за творчістю колеги із с. Поліське Надії Адамівни ШУЛЬЖУК. І ось, нарешті, література Березнівського краю поповнилася першою книгою поетеси.

Збірка поезій пані Надії привертає увагу символічною назвою - «Убрід навпроти течії». Складається вона із трьох розділів: «Де отчий дім», «Душі людської неповторне свято», «Допоки любиш - ще живеш на світі». Як сказано в анотації, «слова її, нанизані в рядки, такі прості і, разом з тим, такі глибокощемні, що можуть по праву змагатися з творчістю маститих поетів, дарма, що це лише перша збірка авторки».

І це справді так. Коли читаєш перший розділ, впиваєшся словом, таким зрозумілим і простим, як хліб і сіль на столі. Бо ж кожному близький образ батьківської хати з вікнами-очима, з рідними вимитими порогами, які усе пробачають, на яких батько з матір'ю завжди виглядають своїх дітей із життєвого мережива доріг. Стільки зорових образів вимальовується на кожній сторінці! Відчуваєш присутність батька, який уже не косить, хоча й любив «збивати роси», без нього хата осиротіла, «плаче роскою стежка від хати, бо ходить нею без батька мати». А згодом, читаєш, і мати (чуєте!) не вмерла, а просто перестала в хаті жити, і тепер під дощами мокне хата-сирота. Авторка веде в старий осінній безголосий сад, під верби у тиху течію ріки, під бабусину напівруїну-хату у бузковому цвітінні. Бачиш мокрі і зелені спориші, достиглі колоски на жнивному полі. Чуєш, як пахнуть чорнобривці, матіола, айстри й хризантеми, як лопочуть крилами бузьки, і розумієш, що ці поетичні спогади, як злетілі з дерева листочки, сповнені огромом почуттів самоти і суму, болю і тривоги, єдності з праотчим корінням і любові до того, чим живе і дихає людина.

Другий розділ збірки продовжує запросини у журливу, неспокійну душу ліричної героїні, дозволяє побачити її повсякденне захоплення ключами журавлів, благословенною порою весни, замріяним стоголосим літом, стежиною серед буйного жита, ніжним вересом у лісі, місяцем-золотою підковою, що «світить на все небо, стереже село». І зворушує образом колиски з дуба і калини, яка мариться ночами...Авторка не оминає увагою самотньої кривенької берізки, ката, «що у теплі вимуркує пісні», червоних хрестиків на рушнику, худой синички, яка у дворі «скубе щосили мерзлий хліб», верби старої, що «прикрила листом почорнілі рани і тихо сипле спогади в ріку». Її одкровення забарвлені непідробною щирістю: «Дорога мені Случ-ріка», «І так душа моя болить за твою долю, Україно», «За любов'ю ходить назирці розлука», «Я не можу й сама збагнуть, що мені на безлюдді треба», «Болить мені в серці земля нічия», «А душа словами налилась по вінця»... І стає очевидним, що у Надії Адамівні мирно вживаються реаліст і романтик, її мінор легкий і світлий, як ранковий туман, а її уява уміє воскрешати те, що давно відійшло, бо «таке буденне й рідне все це чомусь в минуле кличе нас»:

Життя - як мить. В душі вогонь зачах,

Жаль, до межі подати вже рукою.

Заплющу очі - і малим дівчам

Пасу гусей поза Случем - рікою.

(«Уже калина відцвіла давно»).

Третій розділ зітканий з мотивів непоказної любові («Своє життя присвячую тобі», «Нічого мені не треба-лиш ти і краса оця»), рідкісної вірності («Ти був не чийсь. Завжди був тільки мій у радості, у горі, у любові», «Скільки років твоя дружина - від очей твоїх мліє серце»), болючої розлуки («Щось сказати-тобі хотіла б, а ти - далеко»), уміння зрозуміти і пробачити («Все було. Але ти зі мною. Не зламали жалі й спокуси»), («На печаль задавнену відгукнуся сміхом»), безповоротності життя («А що про-йшло, уже не повернути»), душевного неспокою і сенсу існування людини

(«Буває важко нам. А то й до сліз нам гірко. Що не кажіть: життя таки красиве», «Допоки любиш, ще живеш на світі. Поки живеш - люби»).

Хоча літературні критики радять не ототожнювати ліричного героя з автором, проте, як не крути, між рядками віршів бачиш: серце Надії Шульжук на припоні коло батьківської хати, отчого краю і єдиного чоловічого плеча. Вона залюблена у ніжну красу квітів, у буяння замріяної весни, стоголосого літа, золотої осені, у мовчазну велич лісу, пташиний спів і навіть у зимову хвищу. Сильна, незламна натура, бо ж не кожен наважиться іти убрід проти течії. На це здатний той, хто хоче і може звідати усю повноту життєвої дороги.

Надійна Ви, пані Надіє! Тож нехай човник Вашого життя ще довго-довго гойдається й пливе на хвилях часу-ріки, нехай не ламаються весла і не загрожує сердечна мілина того, хто поруч. З роси і води Вам щодень і щомиті!

Марія ВАВРИК, смт.Соснове

(«Надслучанський вісник», 21 січня 2014 року)